

På vej

Bilen dytter ude på vejen. Jeg har haft fri hele formiddagen, har sovet længe og taget karbad. Jeg har også lavet produktionsplan til i morgen – og til i dag, hvor vi skal køre til Aarhus.

Fredag klokken 13:00 Ankomst Ingo, Egernvej.

Klokken er 12:58, da jeg går ned ad fortrappen. Jeg har mest lyst til at løbe, springe, men jeg styrer mig og går roligt i mine nye, lidt for hvide Adidas. Jeg stiller tasken ind på bagsædet, hvor der er to børnestole, og tager rygsækken med ind på forsædet i den store, mørke stationcar.

Ingo er i sort og hvidstribet T-shirt, han har solbriller på, han lugter nyvasket, en svag duft af deo, da han giver mig et knus. Wow, vi skal til Aarhus og lave film! Jeg spænder sikkerhedsselen. Nå ja, okay: filme et kedeligt seminar.

Men jeg synes alligevel, det er sejt!

»Har du nydt din halve fridag?«

»Jah, men jeg har altså ikke kun holdt fri. Jeg har også skrevet produktionsplanen ren. Printet og det hele.« Jeg finder papirerne i rygsækken og vifter med dem.

»Sådan!« Han smiler og drejer ned mod Fasanvej. »Lad os lige komme ud af byen først. Når vi kommer ud på motorvejen, kan du briefe mig om det hele.«

»Skal vi ikke hente Bolette?«

»Årh, det glemte jeg at sige. Bolette ringede i morges og meldte afbud: Hun er blevet syg.«

»Nå! ... Jeg håber ikke, det er noget alvorligt.«

Han vinker afværgende med den ene hånd.

»Er det så kun os to, der skal til Aarhus?«

»Det ser sådan ud.« Han skifter gear.

Jeg sidder lidt og stirrer på de røde lygter foran os. »...«

Skal vi to så bo alene i lejlighed sammen?«

»Årh ja, for søren!« Han ser hurtigt på mig. »Jeg håber, det er okay, Kat. Du får selvfølgelig dit eget værelse. Det skulle du jo ellers have delt med Bolette, men nu får du det for dig selv.«

Jeg ved ikke rigtigt, om far og mor ville synes, det er i orden, at Ingo og mig bor alene sammen i en lejlighed.

»Er du okay med det?« spørger han og ser på mig.

»Ja, ja. Det er bare ...« Vi holder for rødt ved Fasanvej Station. Jeg rømmer mig og synes pludselig, at jeg er fjollet. For selvfølgelig kan jeg være alene med Ingo. Det er jo bare Ingo fra kirken, Miriams mand, fars og mors gode ven.

»Hvad, Kat?«

»Øh nårh, jeg havde bare glædet mig til at være sammen med Bolette.«

Jeg smiler hurtigt til ham. Ja, det skal nok gå. Vi kan jo være sammen alle mulige andre steder. Jeg læner mig tilbage i sædet.

»Ja, Bolette er virkelig cool. Men vi skal nok klare det uden hende. Vi to tager bare et kamera hver.«

»Et kamera hver! Ingo, jeg kan altså ikke filme!«

»Selvfølgelig kan du det,« siger han roligt. »Når vi kommer derover, tager vi ind og ser på stedet og sætter mikrofoner op. Så er alt klart til i morgen. Jeg viser dig,

hvordan du bruger kameraet, hvordan du skal skære billedet, men det er faktisk ikke så vigtigt, så længe du ikke skærer hovedet af nogen.« Han griner. »Hellere for meget rum omkring personerne – så kan man altid zoome ind i redigeringen.«

»Men jeg har jo aldrig prøvet at filme før.«

»Du har vel filmet med din telefon.«

»Ja, men det er ikke det samme. Det bliver altid vildt rystet.«

»Nå ja, men du er jo også i praktik for at lære, ikke?«

»Jo, men jeg vil faktisk helst ikke filme.«

»Drop din perfektionisme, Kat.« Han skifter gear og sætter farten op. »Luk op. Vær åben for at lave fejl og lære.«

»Du forstår det ikke, Ingo. Jeg hader fejl.«

»Jo, det har jeg forstået. Og det er din største fejl, Kat.«

Jeg ryster smilende på hovedet, imens han overhaler en lastbil.

»Jeg mener det faktisk,« fortsætter han. »Try, fail, try again, fail again. Jeg kan ikke huske, hvem det var, der sagde det. Men pointen er, at man kun lærer ved at begå fejl. Det er også det, man kalder learning by doing. Det er den bedste måde at lære noget nyt. Hvad tror du, der sker, hvis et lille barn ikke vil gå, før det kan?« Han ser på mig.

»Det bliver sendt til psykolog.«

»Gå nu med på legen. Hvad tror du?« Han svarer selv.

»Man finder kun sit eget balancepunkt ved at komme ud af balance. Det giver muskler og ligevægt.« Han holder en strakt hånd frem og vipper den fra side til side. »Det barn,

der ikke vil gå, før det kan, kommer aldrig til at gå. Man er nødt til at falde. Men bare det, at man prøver, er al ære værd. Med andre ord, Kat: Du filmer i morgen.«

»Okay,« sukker jeg, »men det er på eget ansvar.«

Det flager uroligt i min mave. Jeg havde regnet med, at jeg bare skulle stå med min produktionsplan og se på. Filme! Okay. Hvis Ingo tror, jeg kan, så vil jeg gøre det.

Vi kører først til DOKK1, som ligger midt i Aarhus, og parkerer bilen. Der er lige tid til at gå en lille tur på havnen og strække benene. Jeg suger den kølige havluft ind, imens jeg ser ud over det mørke vand. Ud af øjenkrogen kan jeg se, at Ingo kører sit hår tilbage flere gange, så strækker han armene op i luften, vrider kroppen fra side til side. Jeg drejer hovedet og ser direkte på ham.

»Jeg kan ikke få armene ned,« siger han med et lille smil.

»Er du sikker?« Inden han når at svare, giver jeg ham et hurtigt prik i maven. Han krummer sig grinende sammen.

Vi løber om kap op ad den store trappe, op til indgangsdørene i glas. Ingo kommer først, han vender sig og rækker en hånd frem og trækker mig de sidste trin op. Vi retter forpustede på vores tøj og hår, inden vi går ind.

Den unge pige i infosranken ringer efter en hjælper til os. Der kommer en mand i en sort DOKK1-T-shirt. Han fører os hen til salen, hvor seminaret skal foregå i morgen. Man følger bare den røde streg på gulvet, forklarer manden

og tænder lys. Han og Ingo taler om strøm og teknik. Vi behøver ikke stille lamper op, siger Ingo. Bagefter tjekker vi cafeen i huset, men de sælger kun sandwich og lukker desværre om lidt. Henne fra bibliotekets store vinduer kan vi se direkte ned til Jensens Bøfhus.

»Jeg har lyst til kød,« siger Ingo.

»Skal vi så ikke gå derned?« Jeg er hundesulten. Klokkeren er snart seks, og vi har ikke spist andet end slik, siden vi kørte hjemmefra.

Efter middagen på Jensens Bøfhus kører vi rundt i byens gader, indtil vi endelig finder en parkeringsplads, som Ingos bil lige præcis kan mases ind på. Lejligheden ligger i Grønnegade, som er en meget stejl gade med hyggelige, gamle huse. Vi slæber udstyr og bagage op ad den stejle gade og bagefter videre ind ad en afskallet hoveddør og op ad trapperne til fjerde sal. Vi stønner forpustede og griner så højt, at det runger i opgangen.

Døren smækker bag os, Ingo går ind i stuen og sætter sine ting på gulvet i halvmørket, inden han tænder lys. Jeg følger langsomt efter. Herinde i lejligheden er der helt stille, og luften virker indelukket. Nu er det bare ham og mig – indtil i morgen.

Det er en gammel, højloftet lejlighed med stuk. Stuens ene væg er dækket af grågrønt tapet med blade og lange stilke, der slynger sig i bløde kurver mellem store, gulbrune blomster. Mønstret får mig til at tænke på hår under vand. Stolene omkring spisebordet har lysebrune lædersæder, og der står et lille bord med flettede ben foran

en sofa med blomstret betræk og en lænestol med lammeskind. Det er Ingos kusine, Anne, som ejer lejligheden, hun er i Dubai hele ugen.

Gulvet knirker, da jeg går ud af stuen og videre gennem entréen. Det her må så være mit værelse, tænker jeg. Herinde er en stor dobbeltseng med hvidt sengetøj og en stor pude med en tiger. Et vindue vender ud mod en baggård, derude kan man se en masse vinduer med lys i. Tykke, gyldne velourgardiner omkranser udsigten.

»Nå, det er så dit værelse,« siger Ingo henne fra døren.
»Lagde du mærke til min luksusflyder?« Han griner.

Jeg følger efter ham ind i stuen igen. Han peger på den lille topersoners sofa med blomstrede hynder i samme stof som tapetet.

»Tror du ikke, den kan slås ud?« spørger jeg.

»Nope. Men man kan da bare sidde op og sove. Det skulle faktisk være ret sundt.«

»Kan vi så ikke bare slæbe en madras herind?«

»Fra prinsessesengen?«

»Ja, jeg behøver altså ikke at brede mig så meget.«

Vi går ind i soveværelset. Ingo undersøger den store dobbeltseng. Den er sat sammen af to enkeltsenge, elevationsenge, benene er skruet fast på madrasserne. Hver af sengene er overdrevent tunge, desuden er de også skruet sammen på midten.

»Nej, helt ærligt,« siger Ingo. »Jeg kan sgu også bare lægge mig på gulvet i stuen. Det kan jeg sagtens for en enkelt nat.« Han vender sig. »Men lad os nu se os rigtigt omkring. Jeg tænker i første omgang: Se i køleskabet!«

Der ligger øl og cola i køleskabet. Ingo tager en øl.
»Skal du have en med?«
»Øl? Nu?« Jeg har næsten aldrig drukket en hel øl, men jeg tager imod flasken, som han rækker frem mod mig.
»Jeg er altså ikke vant til at drikke øl,« indrømmer jeg.
»Da jeg var på din alder, drak jeg mig stiv til alle fester. Det var sjovt dengang. Men det gider jeg slet ikke mere. En enkelt øl, så sover man godt.«
»Selv på et gulv.«
»Skål på det,« siger han. Vi skåler i iskold øko-øl. Kulsyren prikker på tungen.

»Skal vi gennemgå programmet for i morgen?« spørger jeg og rækker det til ham tværs over spisebordet.

Vi har tændt stearinlys, og jeg har pakket mine ting ud. Ingo har fundet en pose chips i et køkkenskab. Det er ligesom at være på kirkelejr, rigtig hyggeligt. Ude i køkkenet ligger en pose boller, som jeg selv har bagt. De er til i morgen. Jeg har også taget en brieost med og en lille bøtte tomater og et glas jordbærmarmelade.

Imens Ingo læser min produktionsplan, kigger jeg over på lejlighederne på den anden side af gaden. Der er næsten ingen, som har trukket gardinerne for. Et sted ser de tv, et andet sted sidder en mand foran en computer. Jeg kan også se tre par, der spiser middag sammen, de snakker og gestikulerer.

»Det ser godt ud, Kat,« siger Ingo og lægger produktionsplanen fra sig.

Jeg føler mig glad og lettet – som altid når jeg får ros.

»Nu skal du se, hvordan kameraet virker.« Han tager det op af kamerasken.

»Åh, jeg ved ikke, om jeg kan finde ud af det.« Jeg tygger larmende på en håndfuld chips.

»Se nu lige først, hvor enkelt det er.«

Han holder kameraet frem og giver sig til at forklare, hvad de forskellige knapper er til.

»Det lærer jeg aldrig!« Jeg børster chipssmulder af mine hænder og tager imod kameraet.

»Rolig nu! Alt det her indstiller jeg for dig. Det eneste, du skal koncentrere dig om, er den her: Startknappen.« Han holder omkring min hånd tværs over bordet, dirigerer fingrene. »Tryk! Ja. Når den lampe lyser, så optager du. Okay?«

»Ja, selvfølgelig.«

»Der kan du bare se.« Han smiler drilsk.

I det samme ringer min telefon.

»Det er mor,« siger jeg.

»Tag den bare.« Han slipper min hånd, læner sig tilbage og drikker en slurk øl.

Mor vil høre, hvordan turen gik, og om vi kom godt herover. Jeg beroliger hende med, at alt er gået fint.

»Åh, det er jeg glad for at høre, Kat.« Hun sukker lettet. »Er I så i lejligheden nu?«

»Ja, ja.«

»Er det en fin lejlighed?«

»Ja, den er superlækker.«

»Det kunne jeg godt forestille mig. Sådan en arkitekt som Anne har jo sans for det. Er der så plads nok til, at I

kan være der alle tre?»

»Øh ...« Jeg opdager, at kameraet står og optager endnu. Jeg skynder mig at trykke på stop. »Ej, mor, jeg er faktisk lige ved at lære om kameraet. Jeg bliver nødt til at koncentrere mig.«

»Det er helt i orden, Kat. Skal vi så ikke sige godnat nu? Far og mig går snart op. Far siger også godnat.«

»Godnat, mor. Og hils far.«

»Du må også hilse Ingo og Bolette. Er ...«

»Ja, ja, det skal jeg nok,« afbryder jeg.

»Åh, for resten, Kat, hvornår kommer I hjem i morgen?»

»Det ved jeg ikke, men seminaret slutter klokken tre.«

»Kan du ikke lige slå på tråden, når I kører i morgen?»

Hendes stemme er fuld af den velkendte uro, den forplant-
er sig i hele min krop.

»Jo, jo. Du skal ikke være nervøs, mor. Godnat.«

Jeg prøver at ryste uroen af mig og smiler lidt undskyldende til Ingo.

»Jeg skulle hilse,« siger jeg.

»Tak.« Han stiller flasken og peger på kameraet. »Nå, skal vi komme videre?»

Jeg nikker og tager en håndfuld chips.

»Her er zoomknappen,« siger han og peger. »Vi stiller alt andet på auto, så du bare skal sørge for at rette kameraet mod den, der taler. Du står stationært.«

»Stationært?»

»Det betyder med stativ. Du laver primært totaler, de er vigtige. Også nærbilleder indimellem.«

»Okay, hvornår skal jeg lave dem?»

»Når du føler for det.«

»Det kan du da ikke bare sige. Jeg bliver nødt til at vide det helt nøjagtigt.«

»Sorry, søde, men det her er på gefühl.« Han forklarer, at jeg efter nogle minutter godt kan skifte mellem total og nærbillede. Og hvis Ingo kommer ind i billedet med sit kamera, så skal jeg lave nærbilleder for at undgå ham. Ved paneldiskussioner skal jeg kun filme totaler. »Så har jeg altid din total at klippe til, hvis nogen svarer i den modsatte ende. Eller hvis jeg selv vil filme nogle af dem fra publikum, der spørger.«

Jeg noterer alt, hvad han siger, tegner storyboard til mig selv ud for punkterne i produktionsplanen. Total og nærbilleder her, kun total der.

»Hvad så her?« spørger jeg og peger i planen.

»Hvad er det?«

»Frokostpause.«

»Der spiser du frokost.«

»Skal det ikke filmes?«

Han ser på mig med et lille smil.

»Nej, okay, dumt spørgsmål!« Jeg tager en slurk af min øl.

»Slap nu bare af, Kat. Det skal nok gå. Det er ikke verdens vigtigste seminar. Det skal klippes ned til 30 minutter, så der skal nok blive rigeligt med materiale.«

»30 minutter! Og vi er to personer af sted på optagelse i en hel dag.«

»Sådan er det med det her medie. Man kan ikke bare komme og filme en time og så køre igen. Det synes jeg i

hvert fald ikke, man kan. Det tager altid tid, hvis man vil gøre tingene ordentligt. Enhver idiot kan sikkert også lære at spille en melodi på blokfløjte, men at spille på en måde så det er interessant for andre at høre på, det tager et helt liv.«

Jeg nikker. »Det er det samme med skolen. Det kræver virkelig noget, hvis man vil have gode karakterer. Så kan man ikke bare feste hver weekend.«

»Er det virkelig blevet så hårdt?«

»Altså, man kan godt bare klare sig igennem uden at lave så meget.«

»Ja, det var vist også bare det, jeg gjorde,« siger han og ryster på hovedet.

»Hvordan fandt du ud af, at du ville lave tv, Ingo?«

»Det var det eneste, jeg ville, og så var jeg bare heldig, at jeg fik en praktikplads gennem John fra kirken. Det er også min hobby. Jeg er lidt af en udstyrsnørd.«

»Hvad mener du?«

Jeg har lyst til at høre ham fortælle mere. Det er fedt at sidde i en smuk, fremmed lejlighed sammen med en voksen mand. Vi sætter os over i den bløde afdeling. Ingo i sofaen, han lægger benene op, jeg sidder i lænestolen med lammeskindet. Vi taler sammen, som om vi var helt jævnbyrdige. Han taler ikke til mig, som om jeg var et barn. Det kan jeg virkelig godt lide. Jeg tager en slurk af min øl. Det smager ikke så slemt, når man først har vænnet sig til smagen. Jeg tager en slurk mere.

»Nå,« siger han. »Vi må hellere se at få noget søvn. Det kan være, jeg skulle rede op her.«

